

Jugoslavija, a kasnije i Srbija nisu imale mnogo velikih rezultata u atletici. Na OI u Londonu, 1948. Ivan Gubijan je u kladivu osvojio srebrnu medalju, a Franjo Mihalić je u maratonu, na OI u Melburnu 1956. godine osvojio srebrnu medalju.

Dragutin Topić, naš najtrofejniji atletičar, osvajao je zlato na Evropskom prvenstvu u Splitu 1990., zlato na Evropskom u dvorani u Stokholmu 1996. i bronzu 1997. na Svetskom dvoranskom u Parizu i Olivera Jeftić 2006. godine je u maratonu, na Evropskom prvenstvu u Geteborgu osvojila srebrnu medalju.

Na nedavno završenom dvoranskom Evropskom prvenstvu u Geteborgu, Srbiju su predstavljali četvoro sportista. Bacač kugle Asmir Kolašinac okitio se zlatom, a Mihail Dudaš je u sedmoboju osvojio bronzu. Ivana Španović, proglašena za najbolju sportiskinju na nedavno održanoj Balkanijadi u Istanbulu, osvojila je zlato skočivši državni rekord 6.73cm i srebro u trci na 60 metara, čime je dokazala svoje potencijale. Na Evropskom prvenstvu za tri santimetra izmakla joj je medalja. Srednjoprugaš Goran Nava završio je takmičenje u kvalifikacijama.

A ko stoji iza tih mladih ljudi, modernih gladijatora koji se bore za svaki santimetar i stotinku u arenama zvanim stadioni?

Jer, dobar rezultat ne može bez dobrih trenera. Trener i sportista deluju po principu spojenih sudova i jedan bez drugog ne mogu. Trener je taj koji prepoznaće potencijale i ključni čovek koji će iste da razvija do granica mogućeg.

Goran Obradović, trener Atletskog kluba "Vojvodina" iz Novog Sada, je čovek koji je 2010. godine preuzeo rad sa Ivanom Španović i kvalitet njihovog rada odražava se vrhunskim rezultatima ove 22-godišnje devojke. Pre Ivane, Goran Obradović je bio trener Mihaila Dudaša. On je bio taj koji je šesnaestogodišnjeg dečaka prepoznao kao desetobojca. Do tada, nikada nije u istoriji srpskog i jugoslovenskog sporta nije uradio takvo usmerenje. Svestan da kao specijalista za skakačke discipline, nije mogao sam sve da iznese, pozvao je Feđu Kamasića i saopštio formiranje grupe za višeboj. Od 2006. godine do sada napravili su pet vrhunskih desetobojaca. Igor Šarčević je bio deveti na Evropskom prvenstvu, Dudaš sada treći, i aktuelni rekorder Balkana jer niko na ovom prostoru nije napravio bolji rezultat od njega. Goran Obradović je osam godina, do 2011. radio sa Dudašem, kada ga je preuzeo Feđa Kamasić.

Goran Obradović se trenerskim poslom bavi od 1995. godine, i pripada zlatnoj generaciji, visaša, za koju kaže:

-Kao pionir sam skakao 190cm i sa petnaest godina sam bio najbolji u generaciji Topića, Zorića i lično bio ubeden da će jednog dana dostići vrh. Neke stvari su se promenile u životu, a i u sportu nije sve išlo željenim tokom. Generaciju '71. i '72. je bila i ostala najjača generacija skakača u vis u svetu svih vremena, u juniorskoj konkurenciji koje je Srbija imala. Imao sam tu

sreću da živim i skačem sa njima. Topić je skočio svetski juniorski rekord 2,37, bio je svetski prvak. Na istom takmičenju Zorić je bio treći sa 2,26 i još tri juniora su skakala preko 2,20cm. Nikada ni Rusija, Amerika, Švedska, ni jedna skakačka velesila, a ni mi, nikada nismo imali, niti ćemo mi ponovni imati takvu generaciju.

Sa osamnaest godina sam skočio lični rekord 2.05cm, koji sam ponovio i sledeće godine, pošto sam se vratio sa odsluženja vojnog roka. Međutim, mobilisan sam i posle toga više ništa nije bilo isto. Pokušao sam da se vratim u sport još nekih godinu-dve dana. Još pre odlaska u vojsku upisao sam Fakultet fizičke kulture i rešio da ću se baviti trenerskim poslom. Vrlo brzo, 1. januara 1995. godine sam postao trener.

Uslovi su se promenili, stuktura, geneacije, sve se promenilo. I sve je na sreću išlo na bolje. Sa Stevanom Zorićem sam pet godina sarađivao kao trener, a nekada smo zajedno trenirali i bili parnjaci. Onog momenta kada sam shvatio da je postigao svoj zenit, predložio sam ga za direktora kluba, što je on i postao 2001. godine. Od tada, Atletski klub "Vojvodina", koji je slovio za siromašan klub, do 2004. godine dobija tartan stazu sa svim rekvizitim, borilištima i 2009. godine završena je i upravna zgrada sa svlačionicama. Ja sam 20 godina trenirao atletiku i samo sam se jednom presvukao u svlačionici fudbalskog kluba.

Današnje vreme je u prednosti i kada govorimo o edukaciji jer su putem interneta sve su informacije dostupne, mada sam zahvaljujući Atletskom savezu Srbije i Atletskom klubu "Vojvodina" učestvovao u svim najvećim svetskim atletskim kampovima.

Koliko se ceni trener u Srbiji?

-Prva i osnovna karika u toj niski su sportista sa svojim talentom i trener koji ima znanja i obaveze da razvija taj talenat. Ako ta veza funkcioniše, moguće je napraviti dobar rezultat. To bi sve moglo biti još bolje ako se ulaže u razvoj i trenera i sportiste, u intelektualni, da se poboljšaju uslovi treninga, obezbede neophodne pripreme. Da bi to funkcionalo mora da postoji sportski klub, kao jedna sportska organizacija, iznad kojeg стоји Savez koji zaokružuje sve klubove u jednoj zemlji, a na krovu je Ministarstvo sporta.

Kod nas u Srbiji, veliki je problem što se u celoj toj vertikali nigde ne propoznaje trenerski dinar. Jednostavno ga nema. Svi su oni u službi naših rezultata i oni su nama servis, a dešava se da spremaćica u Ministarstvu ima veću platu od trenera, ili ima platu za razliku od 50% trenera koji uopšte ne dobijaju platu. I to vrhunskih trenera. I to je neverovatno. Do pre par godina i treneri su imali pravo na nacionalno priznanje, ali i to je ukinuto. Ja se slažem da je opravdana bila buka koja se digla oko nacionalnih priznanja, jer je dosta trenera bilo upisano, a da nisu zapravo zaslужili i to je direktna krivica Saveza koji su predlagali i potpisivali.

To znači, da je jedan vrhunski trener u mnogo lošijem položaju nego trener koji drži školu atletike, jer ovaj od svakog deteta ima određeni procenat. Ja koji se bavim vrhunskom atletikom, ne mogu da se bavim školom atletike, jer sam godišnje više od 100 dana na putu.

Ovih dana treneri Srbije, ujedinjeni oko istog problema, pokušavamo da podignemo naš problem podignemo na jedan viši nivo, da naš glas dođe do Ministarstva. Suština je da Ministarstvo izdvaja sredstva kako za akcije, pripreme sportista, honorare sportista, programe. Za trenere nema ništa, kao da ne postoje. Ako mi treneri idemo na pripreme, nemamo dnevnice, a kada negde putujemo, moramo da trošimo svoj novac. Pitanje je, da li nezadovoljan trener može da pravi dobre rezultate? Može, sigurno, ali mogao bi još mnogo bolje.

Ako bi se ovaj veliki problem finansiranja trenera rešio, bio bi to podsticaj da se mnogi treneri zaposleni u inostranstvu vrate nazad, i da se ovde posvete našoj, a ne tuđoj deci u nekog stranoj zemlji. Međutim, zbog ovakve situacije, ja oziljno razmišljam da odem u inostranstvo, jer već nekoliko meseci nisam primio platu, a od nečeg moram da živim – sa žaljenjem je zaključio

Goran Obradović.

Pravo je čudo što naša zemlja i pored ovoliko iznuđenih problema ima ovoliki broj sportista koji postižu svetske rezultate. Jasno je svima da bez dirigenta nema orkestra i bez trenera nema sportiste sa značajnim rezultatima. Nije ovde reč o parama. Sredstava ima, ali treba da postoji i neko ko će znati da ta sredstva i podeli. Poigravanje sa dostojanstvom ljudi, koji izgaraju na poslu, a čijim se radom i rezultatima rada tako rado ponosimo, ne služi nikome na čast, a ni na dobrobit srpskom sportu.